

סימן קנ

עוד בענין הגיל

בסי"ד, ירושלים ע"ה ק"ו אור ליום ב' ויצא חמשה"ה לפ"ק.

שוכטס אל כבוד די"ג הג"צ וכו'.

את גי"ה שנשלח לידי עוד בעשיית קבלתו, ובעניתי להשיב תוממי מפני הכבוד, אמנם מחמת איוה סיבה לא נמסר לכת"ה, ועכשיו חשתי ולא מצאתי, והנני כעת לחזור מעט על פרשתא דא כרצונ כת"ה.

הנה כת"ה כתב בדברות השניות שקיבל בשמחה הסכמתי על הפסק ממור מצד ראשאר תלות בעני"ה, ובפ"ט שהמדוברת נרה במקום דאיכא תרי רובא ענינים העיר והשבוה, אולם פסקתי בפרט של נאמנות להחיות את הבעל שאין לו גבורת אנשים עשוי דברי, וע"ז כתב בת"ה בטענה גדולה, דכיון דהר"ה נעשה ספק ממור שמתר מה"ה ואמרת רק מורבנו, בה איכא לרוך נמטה טעמים להיתרא, לצרף לדברי' דלא חי, "בלל" חי איוות ול"ה תחילת ביאה ולא נגע בה כלל, ואחרי האירכות כמותר הטעמים, השבב כה"ל, (א) הוחזק כבי"ד שאין לבעל הראשון בה גברא, (ב) ערות האשה אחרי גרשתי (ג) מפל"ת, (ד) מילתא דע"ל"ג, (ה) הוחזק שאין לו כח גברא אצל קרוביו, (ו) אומדנא שלא נשא אשה עשרות שנים אחרי גרשתי, וכמ"ש ב"ד די"ד הוא רק לעשות ספק באיסור ממור דרבנן, ופסרי שו"ת הרי פתוחים לפני מעבד"ה, שבאין לבעל בה גברא יש הרבה פוסקים מוכיחים הלכה למעשה להתיר אשה כלא גמ כלי, כדאי הם לכל הפחות לעשות ספק ממור ברבנן עכ"ל הרב"ה"י שליט"א.

ובמה דסיים מעכ"ה אפתח, נמשי"כ שצ"ן בה גברא לבעל יש הרבה פוסקים סומכים הלכה למעשה להתיר אשה בלא גמ כלל וכי עכ"ל, כי זכ חי הקודם שנשארתי ב"ע, כי הראשון ס"ד להתיר מה"ע הוא החו"י (סי רכ"ח) צבאים, אמנם שם מיירי ולא מ"ז לבעול כלל, וכי הגאון המהרש"ם (חי"ט סי ר"ח), דחס מיירי בני שא"י להתקשות כלל, וכי ראויה כעת צבאי אלה"ה (כי ל"ט סי"ק ל"ב אות ח"ה) שבה"ב צבא המהרש"ם כמה שכתב לבעל, "אכן שח"י גידונו צחול"ה ש"י מסוכן לפני הקדושתו, דוקא צחול"ה יכול לבעול כלל, יש יסוד גדול להחיר בלא הל"ה עיי"ש.

וכן שם (אות י"ז) צבא כ"פ שס"ל כן גבורת אנשים, וצבא אף שפ"ו דברי לא חיו, כג"ל חי איוות ולא חי החילת צבא ולא נגע בה כלל באל"ב קטנה כמבואר בדברי כת"ה, מי"מ שנשארתי ב"ע, והוא עשוי אשר קבלתי מהגאון הגדול מראדוויטשל ז"ל, אשר אז נעת בחורתי כייתי מתאצב הרבה אל"ו, וכרבה שאלות עגויות צלו לפניו, חי אומר כלל, ואח"כ ראויה שכן כתב גם בספר צבאים הצללה השרון מדודו הגאון הגדול ז"ל (א"ע סי כ"ח), וז"ל: מראש כל חמינה נהו מה ששמעתי מפי הרב הגאון מוה"ר דובערש ראש"פארע ז"ל אד"ק ראח"ו, שחי מקיבל מפי רבו הגאון צבא"ם נודע צבערים אד"ק לובלין ז"ל, שצבאו לפניו אזה שאלה, מקודם הוא שוקל שג"ל על חמינה הטען לפי שכל אנשי שהרבה ממה, אז הוא מעיין עשוי חוקי חוק"ק מה משפטו, וכן הוא אל"ו וכי עכ"ל, וכי עבר צמחצבתי, שחי קשב לי בהמליות שידורו יחד כהמש טי"ס בלי ליגע צב כלל כפי דברי, אמנם כעת אחרי שכתב כת"ה כמה לומדות להלמין לדברי, ומעכ"ה אשר בחון הענינים רואה אותן לודיק.

ועוד שפיר כתב כת"ה דבגיד"ד נוגע רק לאיסור דרבנן, דמכ"ת מותר צב"ל, אף בלא הי"ל, דלי"ה אל"ה ספק מנחר, מטעם דיש להלות שניבעל מעב"ה.

ועוד דהרי גם צנוגע לחש"ט אי"ל, יש פוסקים דסי"ל דאף דמתמידי, צ"ן לו גבורת אדם להצרכי גט, מי"מ לא היו רק מפסיקה, ולכ"פ ל"ה רק דרבנן, כמבואר ב"ז באל"ה"כ שם, אי"כ בגיד"ד דהיו נוגע רק דרבנן, שזכ חי רק פסיקא דרבנן, וצבא אף דצמח"י (חי"ט סי ח') הכתרתו בלא חי לבעל גבורת אנשים, צנוגע לאיסור אי"ל, מי"מ בגיד"ד שפיר יש לנרף כל הי"ל להתירו צב"ל, ועי עוד משי"כ (צמח"י ח"ה סי קל"ט) לנרף הא דצמח"ה נעצרה מעכ"ה להתיר הבן לקהל עיי"ש.

ומה מאד חי חשבו אל"ה אס אפשר לנרף עוד גי"ה להתיר הי"ל.

וכגו צבא ידורו עז דושפת"ה כל הימים וחותם צכל חיתמי צרכה וכבוד הראוי למעכת"ה.

יצחק יעקב ויי"ט

סימן קנא

עוד בענין כשרות לבוא לקהל

פ. שנשא"ה 12.12.1928. בחי"פ לא"ש בשם מ"ו, ובשנת 1936 נגברשה בקרפאנות, על שפי"ס שזינתה תחת בעלה עם אדם בשם ל. ואח"כ נשאה למ" ל. ב"י 1936.14.1. כנשוואין ארזי"ה, ובשנת 1938 נולדה לה בת ממנו בשם פ, ואח"כ נגברשה גם ממנו בקרפאנות

ב"ה, יוע"ש ב' דר"ה אדר תשי"ה לפ"ק מנשחר די"ו. שוכטס לכבוד ידידי הרב הגאון המפורסם וכו'.

אתדושת"ה, הנני כעת ברבר השאלה החמורה הנוגעת לשתי נשות, באשה הנקראת עכשיו גבי